

υπεράνω των λευάνων του αρχαιότερου βωμού.

Πλήν επίσκευής τινος του ναού κατά την ελληνιστικήν εποχήν, ούτως είχε το ιερόν ἄχρι των αρχών του τρίτου αἰῶνος μ. Χ., ὅτε κατεσκευάσθη τὸ μέγα θέατρον χάριν των παρισταμένων εἰς τὰς ἱερὰς τελετάς.

Μετά τῆς Ὀρθίας Ἀρτέμιδος ἦν συνδεδεμένη ἡ λατρεία τῆς Εἰλειθυίας, ὡς μαρτυροῦσιν ἰδίᾳ ἐπιγραφαὶ ἐπὶ κεράμων.

Ὁ Πausanias βεβαίῳ ἡμᾶς, ὅτι ἐν ἐτέρῳ τινὶ ἱερῷ τῆς Σπάρτης ἐλάτρευοντο συγχρόνως ἡ Ἀρτεμις, ἡ Εἰλειθυία καὶ ὁ Κάργειος Ἀπόλλων εἰς τούτους δὲ πιθανῶς ἀνήκουσι τὰ εὐρεθέντα ἐλεφάντινα καὶ πήλινα συμπλέγματα τὰ παριστάντα δύο θεὰς καὶ θεόν.

Τελευταῖον ὁ κ. Dawkins τὴν σπουδαιότητα αὐτοῦ διάλεξεν, ἐπέδειξε τὴν εἰκόνα θαυμασίῳ ἀγγείου, Λακωνικοῦ ρυθμοῦ, τοῦ τέλους τῆς ἑβδόμης ἑκατονταετηρίδος, εἶτι δὲ καὶ ἄλλων εὐρημάτων τελευταίων.

Εἶτα ὁ κ. Θόμψων ἐπραγματεύθη περὶ τῆς ἀρχαιστάτης ἱστορίας τῆς Σπάρτης.

Πολλὰ πλὴν χεῖρζει ἀνασκευῆς ἢ κοινῶς παραδεγμένη γνώμη, ὅτι ἡ Σπάρτη ἦν πόλις σχεδὸν ἀνευ καλλιτεχνικῆς ἀναπτύξεως· ἐν συγκρίσει πρὸς ἄλλα· πόλεις τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος, τοῦτο δὲ τρανῶς μαρτυροῦσιν ἰδίᾳ τὰ καλλιτεχνικὰ εὐρήματα των γενομένων ὑπὸ τῆς Σχολῆς ἀνασκαφῶν, τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸν 3ον καὶ 7ον π. Χ. αἰῶνα.

Ὑπὸ ἱστορικὴν ἐποψὴν ὁ πολιτισμὸς τῆς Σπάρτης φαίνεται ὅτι δέον νὰ διαιρεθῆ κατὰ τὸν κ. Θόμψων εἰς τρεῖς περιόδους.

Ἡ πρώτη περίοδος ἀρχεται πιθανῶς κατὰ τὴν Δωρικὴν κατάκτησιν καὶ ἐξακολουθεῖ ἴσως ἄχρι τοῦ τέλους τοῦ 9ου π. Χ. αἰῶνος. Κατὰ ταύτην μέγα ἐμπόριον μετὰ μεμακροσμένων χωρῶν μαρτυρεῖ ἰδίᾳ ἡ ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς ἀφθονία τοῦ ἡλέκτρου (ambre).

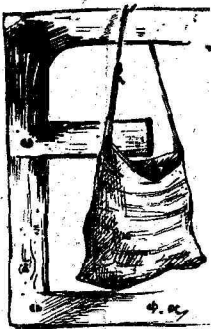
Ἡ δευτέρα περίοδος λήγει ἀποτόμως κατὰ τὰ τέλη τοῦ 7ου αἰῶνος· εἰς ταύτην δὲ ἀποδοτέα τὰ ὠραιότατα ἔργα τῆς λακωνικῆς τέχνης. Ἐν τῇ περιόδῳ ταύτῃ ἡ ἀφθονία των ἐξ ἐλεφαντόδοντος γλυμμένων εὐρημάτων μαρτυρεῖ στενωτάτην ἐπικοινωνίαν πρὸς τὴν Ἀνατολήν.

Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἕκτου αἰῶνος ἔχομεν περίοδον καταπτώσεως τῆς τέχνης, εἰς ἣν ἀνήκουσι σχεδὸν πάντα τὰ περισωθέντα κείμενα περὶ τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ βίου τῆς Σπάρτης ἄτινα πάντα, προσθετόν, ἔχουσι προέλευσιν ἀττικὴν ἢ ἰωνικὴν.

Ἀλλὰ διὰ των τελευταίων ἀνακαλύψεων πολλοὶ ἐκ των ἀρχικῶν παραδόσεων τῆς Σπάρτης προσέλαβον νέαν σπουδαιότητα. Οὕτως ἡ αὐτόθι μεγάλη ἀφθονία τοῦ ἐλεφαντόδοντος, οὗ ἡ εἰσαγωγή ἐγένετο κατὰ πᾶσαν πιθανότητα διὰ των Φοινίκων, καταδεικνύει ὅτι ἡ παράδοσις περὶ ἐργαστηρίων φοινικικῶν ἐκλιπόντων διὰ τῆς ἀναπτύξεως των ἑλληνικῶν ἀποικιῶν ἔχουσιν ὄντως ἱστορικὴν βάσιν. Ἄλλως ἡ ἀπότομος ἐκλείψις των γλυμμένων ἐλεφαντόδοντων ἐκ τῆς Σπάρτης συμπίπτει τῇ ἀρχῇ τοῦ μηδικοῦ κράτους, τῇ καταπτώσει τῆς Νινευί, ἣν ἠκολούθησεν ὀλίγον βραδύτερον ἢ ἄλλως τῆς Τύρου.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἔχομεν τὰ τεκμήρια μεγάλης ἀναπτύξεως τοῦ Ἴωνικοῦ ἐμπορίου μεταξὺ Ναυκράτιδος καὶ των παραλίων τῆς Ἑλλάδος, Ἀσίας, ὅπερ ἀντικατέστησε τὸ ἄμεσον ἐμπόριον μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ τῆς ἀπωτέρας Ἀνατολῆς. Οὗτο περὶ τὸ 600 π. Χ. ἡ Σπάρτη ἀπόλεσε τὸ μετὰ τῆς Ἀνατολῆς ἐμπόριον. Καὶ ἡ ἀπώλεια αὕτη δύναται ἄλλως νὰ ἐξηγηθῆ τὴν μεταβολὴν τῆς πολιτικῆς τῆς Σπάρτης, πειραθείσης νὰ ἀναμιχθῆ εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς Ἰωνίας κατὰ τὸν ἕκτον αἰῶνα, πιθανότατα πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἀπολεσθείσης ἤδη ὑπερήκου αὐτῆς θέσεως κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ 1909

ἈΝ εἰ αἰῶνες ἀντιγράφουσιν ἀλλήλους, πολὺ περισσότερον τὰ ἔτη ἀντιγράφουσιν ἄλληλα ἐν Ἑλλάδι, προκειμένου περὶ τῆς φιλολογικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς κινήσεως. Ἀπὸ ἐτῶν ἤδη παρατηρεῖται μία ἡρεμος ἐξέλιξις τῆς γραμματολογικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς κινήσεως, προυδευτική κατὰ τὴν μορφήν, ἀλλ' ἀνευ ἐκτάκτου τινὸς ἐμφανίσεως ἢ γεγονότος, δυναμένου νὰ προσδώσῃ ἐξαιρετικὴν αἰγλήν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ δύντος ἔτους.

Ἐλλεῖπει ἐπαρκοῦς χώρου, ἡ πνευματικὴ ἐπισκόπησις τοῦ 1909 θὰ ἐκτιλυθῆ, οὕτως εἰπεῖν, ἐπὶ τὸ πανοραμικώτερον, μὲ κινήματογραφικὴν γοργότητα, κατὰ τμήματα.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ. Εὐρήματα εἰς Σφᾶξ τῆς Τριπολιτίδος. — Ἡ κόρη τοῦ Ἄντισιο. — Ἀνεύρεσις Κωδίκων ἐν Μετεώροις. — Ἀρχαιολογικὰ

σκάνδαλα καὶ ἀπομάρκρυνσις τοῦ κ. Καββαδίου ἐκ τῆς Ἀρχ. Ἐταιρείας. — Ἐγκαινία τοῦ ἐν Βόλῳ Ἀθανασακείου μουσείου. — Ὑποβολὴ ἀρχαιολογικῶν νομοσχεδίων εἰς τὴν Βουλὴν. — Ἴδρυσις Ἱταλικῆς ἀρχ. σχολῆς ἐν Ἀθήναις. — Συνεδρία καὶ ἀνασκαφαὶ ξένων ἀρχ. ἰνστιτούτων.

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ. Ἐξηκολούθησαν αἱ διζυξεῖς τοῦ «Monde Hellenique» καὶ αἱ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας, μὴ ἐπικυληθῆσαι ὁμως μετὰ τὸ θέρος. Διὰ πρώτην φορὰν ἐνεργησθησαν ἀπὸ δημοσίου βήματος αἱ κ. Ὀλγα Πικραδιμαντοπούλου καὶ Εἰρήνη Δημητρακοπούλου.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ. Τῆς Γλωσσικῆς Ἐταιρείας. Ὁ Σεβαστοπούλειος, μεταξὺ φοιτητῶν. — Προεκηρύχθησαν Δραματικὸς ὑπὸ τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν, δραματικὸς ἐπίσης ὑπὸ τοῦ Ἑλλ. φιλολογικοῦ συλλόγου Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ὁ 1ος Κόντειος διαγωνισμὸς.

ΕΟΡΤΑΙ. Ἐωρτάσθησαν ἐν Ἀθήναις ἡ πενηκονταετηρίς τῆς «Μιρείγ» τοῦ Μιστράλ, ἡ 40τηρίς τῆς καθηγείας τοῦ Κόντου καὶ ἡ 30ετηρίς τῆς «Διαπλάσεως των παιδῶν».

ΙΩΒΙΛΑΙΑ. Τὸ 1909 δύναται νὰ ἐπικληθῆ ἔτος Ἰωβιλαίων. Συνέπεσε νὰ συμπληρωθῶν ἑκατονταετία τῆς γεννήσεως οὗκ ὀλίγων μεγα-

λοφιδων ανδρων, ως των μουσουργων Μένδελσον, Σοπέν, Χαϋδν του Λάρβιν, του Πόε, του Γλάδ-
 στωνος, του Αγγλου ζωγράφου Φρίδ, του Αύ-
 στριακου ζωγράφου Κόουφμαν, του Γάλλου ή-
 ρωος των ανδρεικέλων Γουινιάλ, του Ρώσου
 διηγηματογράφου Γυγγολ, του Ιταλου παιδι-
 γωγού Τουάρ, του υπάτου των ελευθεροτεκτό-
 νων Αμερικανου Πάικ, του ενδόξου της Αμερι-
 κής Προέδρου Λίγκολν. Εωρτάσθησαν ώσχύτως ή
 500ητης του Ικνεπιστημίου της Λειψίας και ή
 60ητης του φιλοσοφου Μάξ Νοϊδχου, ή 150
 ητης του Σίλλερ, και ή 60ητης του Σουηδου
 συγγραφέως Στρίμπεργ.

ΣΩΜΑΤΕΙΑ. Ίδρύθη ή «Εταιρεία του πε-
 ριοδικου τύπου Αθηνων», ή «Βυζαντινή Εται-
 ρεία», ό άτροφικός «Σύλλογος έσαιτεχνων».

ΣΥΝΕΔΡΙΑ. Πικμβρεττανικόν δημοσιογρά-
 φων (Λονδίνον). — Γαμματοσυλλεκτών (Μάν-
 ζεστερ). — Διεθνές γυναικειον (Λονδίνον). —
 Ιστορικόν και αρχαιολογικόν (Διέγη). — Διε-
 θνές του τύπου (Λονδίνον). — ΣΤ΄. Ψυχολογι-
 κόν (Γενεύη). — Βέλγων αρχιτεκτόνων (Γάνδη).

ΜΟΥΣΙΚΗ. Είχομεν τās εμφανίσεις του κ.
 Μάρσικ ως διευθυντου της ορχήστρας του Ωδείου,
 της δωδεκατέιδος βιολιστρίας Έρλιχ, τὰ κου-
 αρέτα των καθηγητών των δύο Ωδείων κ. κ.
 Σούλτσε, Μπουστιντοϋε, Μάρσικ και Μπίμ-
 μερ, ως και τās εκάστοτε γενικās συνυλιας.
 Εμφάνις της σοπράνο δεσπ. Στυλιανίδου εν τῷ
 Γερμανικῷ θεάτρῳ. — Η «Διδώ» μελόδραμα
 του κ. Λαυράγκ.

ΘΕΑΤΡΟΝ. Νέα έργα πικρεστάθησαν τὰ
 εξής: Οπερέται: «Σία και άράξαμε» Δημητρα-
 κοπούλου. — «Σατανάδες», Ασπρέα. — Επι-
 θεωρήσεις: «Νέα Πικαθήνια», Αννίνου και
 Τσοκοπούλου. — «Κινηματογράφος του 1909»,
 Δημητρακοπούλου. — «Σύλλογος αγάμων», Κυ-
 ριακού. Κωμωδία: «Αντιπεθερίνη», Λάσκρη
 και Γιαννουκάκη. — «Ηλεκτροθεραπεία», Μκυ-
 ρουδη. — Τὰ «Χαμίνια», Δελιακατερίνη. —
 «Κοντορεθιδούλης», Χρηστομάνου. — «Αυτοκι-
 νητον», Γιάννάρου, — «Συναλλάγματα», Ποριώ-
 του. Δράματα: «Βύρων», Ποταμιάνου. — Τὸ
 «97», Ασπρέα. — «Στέλλα Βιολάντη», Ξενο-
 πούλου. — «Μελάχρα», Χόρν. — «Στήν όξώ-
 πορτα», Ταγκοπούλου. — «Ραχήλ», Ξενοπού-
 λου. — «Άλλος κόσμος», Νικολοπούλου. —
 Τὸ «Σφυρί», Ειρήνης Δημητρακοπούλου. — Η
 «Αθήνα μας», Σπανδωνή. — «Τὸ χαλασμένο
 σπῆτι», Μελά. — «Εμπρός, μάρι!» Σταθο-
 πούλου. — Ο «Μαγεμένος βοσκός», Περειά-
 δου. — Τὸ «21», Βώκου. — «Καλλιρόη»,
 Καραβία. — «Γιὰ τὴν Πατρίδα», Βώκου. —
 «Στὸ βούρκο», Λαδοπούλου.

Ἦτοι: Συγγραφεὶς 34. Οπερέται 2. Επι-
 θεωρήσεις 4. Κωμωδίαί 6. Δράματα 17. Νέα
 έργα εν ὄλῳ 29. Τās μεγαλειτέρας εισπράξεις
 είχαν τὰ «Χαμίνια».

Ξενοι θίασοι διήλθον έπτὰ. Ο θίασος Φε-
 ρωδῷ Ρομπίν, και ό της Ντολλαί άφηκαν τās
 ισχυροτέρας εντυπώεις. Είχομεν και τρεις εμφα-
 νίσεις εν Αθήναις καλλιτεχνικās, της ορχηστρί-
 δος των αρχαίων χορών Ναυσικās, του κ. Οικο-
 νόμου ως Οσοβλδου, και του κ. Κοντογιάννη
 ήθοποιου του Γερμανικου θεάτρου. — Εμφάνις
 εν Λονδίνῳ της δεσποινίδος Σμιλτων ως Μη-
 δειας εν τῷ ὁμωνύμῳ αρχαίῳ δράματι.

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ. Καλλιτεχνική εκ-
 θεσις (εν τῷ Ζικπείῳ) της Έλλην. καλλιτεχνι-
 κής Εταιρείας. — Καλλ. εκθεσις εν Καίρῳ υπό
 του Κκλλ. συνδέσου. — Εκθεσις έργων Θαλείας
 Φλωρᾶ Καραβία εν Κωνπόλει. — Εκθεσις Αν-
 δρες εν Κωνπόλει. — Καλλ. εκθεσις έργων της
 τὸ πῶτον έμρνησθείσης δεσποινίδος Ιγγλέση
 (εν τῷ «Παρνασσῷ»). — Καλλιτεχνική εκθεσις του
 «Συνδέσου των Συντακτών». — Συμμετοχή της
 δεσποινίδος Λαγκαριδου εις τὴν Καλλ. εκθεσιν
 του Μονάχου. — Βράβευσις του γλύπτου Κ. Δη-
 μητριάδου εις τὸ Salon των Παρισίων. — Διο-
 ρισμός ως καθηγητῶν εν τῇ Καλλ. σχολῇ του
 Πολυτεχνείου των κ. κ. Στ. Λάντσα και Σπ.
 Βικάτου. — Ίδρυσις ελευθέρας νυκτερινής σχολῆς
 υπό της «Έλλ. Καλλ. Εταιρείας». — Υποβολή
 νομοσχεδίων περι χωρισμού εκ του Πολυτεχνείου
 της Καλλ. σχολῆς και περι Εθνικῆς Πικακοθή-
 κης. — Σημαντικῇ βλάβῃ των εν τοῖς Ανακτό-
 ροις των Αθηνῶν τοιχογραφιῶν του Hess.

ΤΥΠΟΣ. Έξεδόθησαν νέα έρμηροδες: «Σέ-
 λκις» (Πικτρῶν), «Πρωίς» (Λαρίσης), «Επιθεώ-
 ρησις» (Αθηνῶν), «Φιλελεύθερος» (Αθηνῶν).

Περιοδικά: «Νέα Έλλάς» (Ν. Υόρκη). —
 «Κρητικὸς Λαός» (Ηράκλειον). — «Μυρσινη»
 (Ζάκυνθος). — «Κόσμος» (Σμύρνη). — «Ημέρα»
 (Πάτρα). — «Φάρος» (Κωνπόλεως). *Εν*
Αθήναις: Αρμονική. — Εθνική Μούσα. — Ηχώ
 Δημοσίας άσφαλείας. — Βυζαντίς. — Λαογραφία.
 — Δάφνη. — Δύναμις. — Ψυχή. — Αρξείον έφηρ-
 μοσμένων Επιστημῶν. — Υγεία. — Καλλιτε-
 χνική Επιθεώρησις. — Εφημερς των δήμων.
 Διεκόπη ή εκδοσις της «Βιοπάλης» και «Κλειούς»
 Σμύρνης. Επανέληθη ή του «Αγῶνος».

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ. Δελφοί, Παγανελη. —
 Requiem, Αργύρογλου. — Έλληνική βιβλιο-
 γραφία, Πολίτου. — Η ζωή μου, Βικέλα. — Α-
 ναμνήσεις εκ Βερρᾶ, Λάμπρου. — Αρχαιολογικαι
 μελέται, Σωτηριάδου. — Θεσσαλικῆ μνημεία,
 Αρβανιτοπούλου. — Νεοελληνικῆ σπουδαι εν
 Ιταλία: Σταλαγματιές και Φύλλα: Μπροϋβερ.
 — Δημοτικὰ τραγούδια, Θέρου. — Γ΄ τόμος Ρη-
 τωρικῶν λόγων, Μιστριώτου. — Κρητικῆ Στοά,
 Μουρέλλου. — Τὸ παρὸν και μέλλον του Έλλη-
 νισμού, Αξιωτίδου. — Η Αλωσις της Κπόλεως,
 Βερναρδάκη. — Τόμος επί τη 40ετηρίδι Κ. Κόν-
 του. — Εί Όμηρος τυφλός, Μαγγίνα. — Ο Νί-
 τσε, Καζαντζάκη. — Ο «Ηγεμῶν» του Μακ-
 κιαβέλη, Καζάκη. — Ιστορία Κρήτης, Ξυθουδι-

δου.—Λύρα, άνθολογία Πολέμη.—'Ανάλεκτα, 'Αποστολίδου.—'Η γλώσσα τοῦ 'Ελληνοσ, Χασιώτου.—'Η δίκη τοῦ 'Ιησοῦ, Τραπεζουντίου.—'Νύχτα πρωτομαγιάς, Σκίπη.—'Ηπειρωτικόν γλωσσάριον, 'Αραβαντινοῦ.—'Φραστικὰ εἶδη τοῦ 'Αττικῦ λόγου, Παπαγεωργίου.—'Εδессοζιοί, Νεοκόσμου.—'Θέατρον, Βώκου.—'Οἱ ἑπτὰ ἀστέρες τῆς 'Αποκλύψεως, Λαμπάκη.—'Η 'Ελλ. σημαία, 'Αγγελίδου.—'Από Κων)πύλεως εἰς Νικαίαν, Μαρκουίζου.—'Παιδικαὶ σελίδες, Δέλτα.—'Διηγήματα, Μίχα.

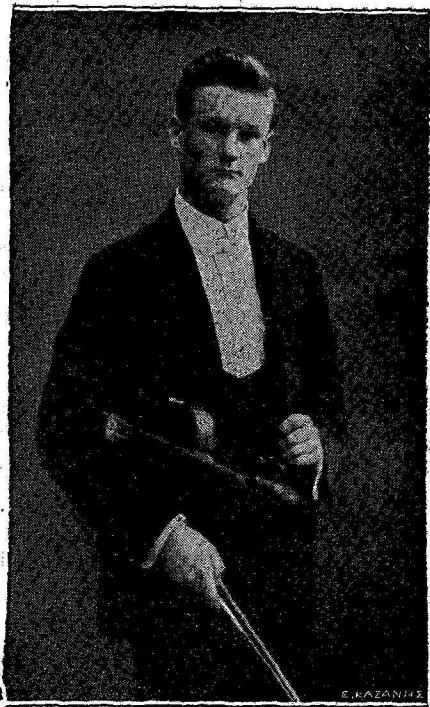
Ποητικαὶ συλλογαί : Παλῆδ βιολί, Πολέμη.—'Νανουρίσματα, Γούναρη.—'Τραγουδιὰ τοῦ 'Απρίλη, Γκόλφη.—'Αλαφροίτικωτος, Σικελιάνου.—'Τὰ μοιραία, Σημηριώτου.—'Παληοί σκοποὶ, 'Εφταλιώτη.—'Καλθεῖα μέτρα: 'Απέθαντος: Σκίπη.—'Μαρμαρυγαί, Φιλιππίδου.—'Παυήσεις, Ζερμπίνη.—'Παιδαγωγικοὶ μῦθοι, Περγιάλιτου.—'Τὰ 'Απαντα, Σουρῆ.

'Ημερολόγια ὑπὲρ τὰ 12.

'Επιστημονικὰ βιβλία : Τὸ δημοσίον δίκαιον τοῦ βασιλείου τῆς 'Ελλάδος, Σαριπόλου (Γερμανιστί).—'Η ἐμπράγματος ἀσφάλεια, Παπούλια.—'Ιωάννης Λαμάρκ, Τσακαλώτου.—'Τὰ προνόμια τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου, 'Ελευθεριάδου.—'Η δικηγορικὴ ἀμοιβή, Σημαντήρα.—'Συμβολαὶ εἰς τὸ Ποιν. δίκαιον τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, Πετρακάκου.—'Οδηγὸς μαίας, Κατρή.—'Θεραπευτικὴ τῶν ὀφθαλμῶν, Κοσμετάτου.—'Φαρμακολογία, Καλλικούνη.

ΘΑΝΑΤΟΙ. Οἱ θάνατοι τῶν ἐπιφανῶν προκαλοῦν γενικὰ πένθη. Θὰ ἀγαφῶμεν ἐκτὸς τῶν 'Ελλήνων, καὶ τοὺς ἐπιφανεστέρους ξένους νεκροὺς τοῦ 1909. 'Απέθανον ὁ Κατοῦλ Μανδῆς, ὁ Γάλλος 'Ακαδημαϊκὸς Μπωρεγκάρ, ὁ Λομπρόζο, ὁ Γάλλος χαράκτης Σαπλάιν, ὁ Γάλλος μουσουργὸς Ρεγιέ, ὁ Γερμανὸς δραματικὸς ποιητῆς Βίνδελμπραχ καὶ ὁ λυρικὸς ποιητῆς Διλιέγκρον, οἱ δύο Κοκλέν, ὁ Γάλλος ποιητῆς Μερᾶ, ἡ φιλελληνὶς Γαλλίς ποιήτρια Βιβιέν, ὁ γελοιογράφος Καρὰν-ντ' 'Ας, ὁ Γάλλος ὑψίφωνος Γκοντάρ, ὁ ἀρχαιολόγος Σναϊδερ, οἱ Γάλλοι φιλόσοφοι Ρώχ καὶ 'Εγγερ, ὁ 'Ολλανδὸς ζωγράφος Ρονυέ, ὁ 'Αγγλὸς ποιητῆς Σόινθορν, ὁ Γερμανὸς ποιητῆς Σέρρερ, ὁ 'Αμερικανὸς δραματικὸς συγγραφεὺς Χόβαρτ, ὁ Γάλλος συγγραφεὺς Ζὰν Λαώρ, ὁ Γερμανὸς φιλόσοφος Πῶλσεν, ὁ Ρωμοῦνος λογογράφος 'Εμινέσκου, ὁ 'Αγγλὸς ποιητῆς Μέρεδιθ, καὶ δύο διαπρεπεῖς φιλέλληνες: ὁ Βαυαρὸς ἀγιογράφος Θείριστος καὶ ὁ Βυζαντινολόγος Κρομβάχερ.

'Ελλήνες ἀπέθανον ὁ νομισματολόγος Ι. Λάμπρος, ὁ γεωγράφος Β. Κάνδης, ὁ ἐν Ρώμῃ μουσικοδιδάσκαλος Σπινέλης, ὁ μεταλλειολόγος Κορδέλλας, ὁ ἠθοποιὸς Μέγκουλας, οἱ ποιηταὶ Ζητουνιατῆς καὶ Πασχαγιάννης, ὁ λεξικογράφος Γιάνναρης, ὁ σοφὸς φιλόλογος Κόντος, οἱ ζωγράφοι 'Αλεκτορίδης, Λαμπάκης, Ράλλης, Ξυδίξ,

'Ο Αὐστραλὸς βιολιστῆς GODFREY LUDLOW.

καὶ ἀδελφαὶ Γενναδίου, οἱ γλύπτρι Βρούτος καὶ Φυτάλης.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ φιλολογικὰ ἀπισχολήσαντα τοὺς κύκλους τῶν λογίων εἶνε ἢ ὑπὸ τοῦ Μαρξινέτη Ἰδρυοῦς νέας ποιητικῆς σχολῆς τοῦ Μελλοντισμοῦ, καὶ ἡ μελετωμένη πολιτογράφησις ὡς Γάλλου πολίτου τοῦ Ζὰν Μορεας.

Δ. Ι. Κ.

ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΖΩΗ

'Αν ἤθελε κανεὶς νὰ καταστρέψῃ ὅλα τὰ ὄνειρα καὶ ὅλα τὰς ἐπιθυμίας τῶν ἀνθρώπων, ἢ γῆ θὰ ἔχανε τὴ μορφὴν καὶ τὸ χροῶμα τῆς καὶ θὰ ἠθέλομεν ναικωθῆ. ὅλοι εἰς γελοῖαν ἡλιθιότητα.

'Ανατόλ Φρανς

'Εκείνος ποῦ ἐξαργῆται ἄφροντα ἀπὸ ἑνα κύριον πρέπει νὰ κατέχῃ κατὶ ποῦ νὰ ἐμπνέῃ τὸν φόβον καὶ νὰ κρατῆ χαλιναγωγημένον τὸν κύριον; π. χ. τὴν κοηστότητα, ἢ τὴν εἰλικρίνειαν, ἢ μᾶλλον μία κακὴ γλώσσα.

Νίτσε

Πρέπει νὰ λέγεται ἡ ἀλήθεια, ἔστω καὶ ἂν ὁ κόσμος πρόκειται νὰ γίνῃ χίλια κομμάτια!

Φίχτε

'Η κακουργεῖα χυδαίου πνεύματος εἶνε πολλάκις ἐπικινδυνωδεστέρα ἀπὸ τὴν λεπτότητα ἐνὸς πνευμάτωδου ἀνθρώπου.

Γκριμ